

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha ve věci žalobce: **Kaufland Česká republika v.o.s.**, se sídlem Praha 4, Pod Višňovkou 25, IČ: 25110161 proti žalovanému: **Státní veterinární správa České republiky**, se sídlem Praha 2, Slezská 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ústředního ředitele žalovaného ze dne 31.3.2011, čj. SVS/5454/2010,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí ústředního ředitele Státní veterinární správy ČR ze dne 31.3.2011, čj. SVS/5454/2010, kterým zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Krajské veterinární správy pro Středočeský kraj ze dne 18.11.2010, čj. 96/190/2010/1 o uložení pokuty ve výši 100.000,- Kč za správní delikt dle ustanovení § 17a odst. 1 písm.f) zákona č. 110/1997 S. spočívající v uvádění do oběhu potravin v rozporu s § 10 odst. 1 písm.b) tohoto zákona, tedy potravin klamavě označených.

Žalobce uvedl, že rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu je věcně a právně nesprávné, spočívá na nesprávném právním posouzení věci, nemá náležitosti stanovené zákonem a je nepřezkoumatelné a v důsledku těchto nedostatků byla žalobci uložena pokuta v

nepřiměřené výši, která byla napadeným rozhodnutím žalovaného v rozporu se zákonem potvrzena.

Žalobce má za to, že z prvoinstančního rozhodnutí nelze jednoznačným výkladem zjistit, že neměl být dodržen poměr netuků a vody v potravině Máslo 250g, výrobce Sachsenmilch AG, Leppersdorf SRN, DE SN 016 EG, č. šarže SN L942706:3602, datum spotřeby 14.10.2010, neboť jak v prvoinstančním rozhodnutí, tak v protokole o kontrolním zjištění se uvádí, že hodnota netuků měla být oproti 2 % limitu překročena o 0,44 %, respektive 0,60 %, respektive 0,56 %, respektive 0,38 %, respektive 0,50 % s tím, že u všech těchto hodnot je stanovena odchylka ± 2 %. Žalobce má za to, že z napadeného rozhodnutí ani z protokolu o kontrolním zjištění nelze zjistit, k čemu se daná odchylka vztahuje, zda je tato počítána z absolutního čísla a zda mají být tedy 2 % odečtena z hodnoty 2,44; 2,60; 2,56; 2,38; 2,50. Stejně tak je tomu v případě vody. Žalovaný se s uvedenou námitkou vůbec nevypořádal, když uvedl, že "je naprosto zřejmé a logické, že odchylka je vždy udávána ve vztahu k naměřené hodnotě, tedy v případě netuků jde o dvě procenta z naměřených cca dvou procent, což je odchylka ve výsledku kolem čtyř až pěti setin procenta ve vztahu k celkovému množství" a dále, když žalovaný uvedl, že "vzhledem k tomu, že účastník řízení je subjektem podnikajícím v potravinářství, nemůže pro něj být tato skutečnost žádnou novinkou". Žalobci nebyl předložen zkušební protokol č. 42485/10 ze dne 10.9.2010, na který protokol o kontrolním zjištění, prvoinstanční rozhodnutí i napadené rozhodnutí odkazují a byl tak zkrácen na svém právu tento protokol napadat, popř. se k němu vyjádřit. Postup žalovaného je v rozporu se zákazem dvojího přičítání, když při odůvodnění hlediska závažnosti protiprávního jednání v napadeném rozhodnutí prvoinstanční správní orgán i žalovaný pouze popsal zákonné ustanovení a popis jednání, kterým žalobce naplnil skutkovou podstatu správního deliktu a zároveň vyhodnotil tuto skutečnost jako závažnou. Žalovaný se s touto námitkou žalovaného nijak nevypořádal a pouze souhlasil s tvrzením prvoinstančního správního orgánu. Žalovaný neuvedl, jak bylo k zákonnému hledisku přihlédnuto, zda bylo přičítáno k tíži či ve prospěch žalobce. Pokud jde o hodnocení okolností, za nichž byl delikt spáchán, žalovaný konstatoval, že žalobce sice uváděl do oběhu potravinu, kterou sám nevyrobil, jeho vnitřní systémy však tuto potravinu nezachytily a žalobce tak má nést odpovědnost. Toto odůvodnění je zcela obecné a nelze z něj zjistit, zda bylo přičítáno ve prospěch či neprospěch účastníka řízení.

Žalobce tak má za to, že žalovaný se nezabýval řádně a odpovědně odvolacími námitkami a neodstranil vady prvoinstančního rozhodnutí, a tak porušil zásadu dvouinstančnosti správního řízení a odňal žalobci právo na řádné projednání věci. Napadené rozhodnutí žalovaného tak trpí stejnými vadami jako rozhodnutí prvoinstanční, nemá náležitosti stanovené zákonem, je nepřezkoumatelné, protože prvoinstanční rozhodnutí je věcně a právně nesprávné. Pokuta je proto zjevně nepřiměřená, neboť hledisku závažnosti nebyly podřazeny relevantní skutečnosti, které by mohly ospravedlnit uložení pokuty ve výši 100.000,- Kč. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí včetně prvostupňového rozhodnutí Krajské veterinární správy ze dne 18.11.201 zrušil a žalobci nahradil náklady řízení.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že k tvrzení žalobce, že z prvostupňového rozhodnutí ani z kontrolního protokolu nelze zjistit, k čemu se vztahuje uvedená odchylka a zda je počítána již z poměru netuků resp. vody, či z absolutního čísla, pak ve zkušebním protokolu č. 42485/10 z SVÚ Jihlava je napsáno, že: „nejistota je vyjádřena jako nejistota $\pm$ % ze stanovené hodnoty“ a žalovaný se vyjádřil v tomtéž smyslu v napadeném rozhodnutí, kde uvedl, že odchylka je vždy udávána ve vztahu k naměřené hodnotě, tedy jde o dvě procenta z naměřených cca dvou procent, což je odchylka ve výsledku

kolem čtyř až pěti setin procenta ve vztahu k celkovému množství. Překročení od 0,38 do 0,60 % tato odchylka nemůže pokrýt. Pokud měl žalobce pochybnosti ohledně metodiky a výsledků měření, mohl kdykoli nahlédnout do správního spisu, kde je založen zkušební protokol s předmětnou informací. O možnosti nahlédnout do spisu byl žalobce řádně poučen v Oznámení o zahájení řízení ze dne 19.10.2010, toho však nevyužil. Ohledně odůvodnění výše pokuty žalovaný trvá na tom, že nedošlo k porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Ta by byla porušena pouze v případě, kdyby došlo k přičtení znaků skutkové podstaty k tíži žalobce ještě jednou i z hlediska trestu. Protiprávní jednání bylo hodnoceno jako závažné proto, že spotřebitel obdržel pod označením máslo jiný výrobek a neměl možnost toto zjistit. Skutková podstata správního deliktu zní: je zakázáno uvádět do oběhu potraviny klamavě označené. Toto označení může spočívat v nejrůznějších praktikách, některé může spotřebitel rozpoznat, jiné nikoli. V tomto případě průměrný spotřebitel nemohl zjistit, že nabízená potravina máslem není a právě tento aspekt správního deliktu byl posouzen jako závažný z hlediska výše pokuty. Bylo-li by v silách průměrného spotřebitele rozpoznat klamavost označení a měl by tudíž možnost volby, zda výrobek koupí či nikoli, nebyla by závažnost taková. Prvostupňový správní orgán tedy při úvaze o výši pokuty posoudil konkrétní protiprávní jednání žalobce a samotnou skutkovou podstatu již ponechal stranou. Způsob protiprávního jednání skutečně spočívá v klamání spotřebitele názvem potraviny uváděné do oběhu, jak je uvedeno i v napadeném rozhodnutí. Žalovaný odmítá, že by šlo o pouhé konstatování znaků skutkové podstaty. V žádném případě se tedy nejedná o porušení zákazu dvojího přičítání, neboť zde nebyl opětovně hodnocen znak skutkové podstaty nýbrž konkrétní typ klamavého značení potraviny. Je pravdou, že tomuto hledisku nebyla přiřazena kladná ani záporná hodnota, a to proto, že žalovaný nepovažuje popsany způsob protiprávního jednání ani za přitěžující ani za polehčující okolnost. K okolnostem protiprávního jednání je v prvostupňovém rozhodnutí uvedeno, že účastník uváděl do oběhu potravinu, kterou sám nevyrobil, jeho vnitřní kontrolní mechanismy však tuto potravinu nezachytily. Zákonnou odpovědnost za dodržení všech deklarovaných parametrů potraviny však má provozovatel potravinářského podniku, který uvádí potravinu do oběhu, je tedy na něm, aby zvolil takové kontrolní mechanismy, které zabezpečí jejich dodržení. Tyto okolnosti jsou přičítány k tíži žalobce i přes to, že potravinu nevyrobil, neboť je jeho povinností nastavit systém kontroly tak, aby k takovým situacím nedocházelo. Úvaha o tom, že jako k přitěžující okolnosti bylo přihlédnuto k tomu, že nebyly dodrženy dva parametry stanovené pro máslo a že se jednalo o značné množství potraviny, je obsažena již v prvostupňovém rozhodnutí a není pravdou, že by toto žalovaný doplnil až ve svém rozhodnutí. Žalovaný má za to, že jeho postup stejně jako postup orgánu prvního stupně při vydání napadeného rozhodnutí byl v souladu se zákonem a neporušil zásadu zákazu dvojího přičítání, a proto navrhl zamítnutí žaloby.

Podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud o žalobě bez nařízení jednání, když žalobce i žalovaný k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas s takovým projednáním věci. V daném případě tedy byly splněny zákonné důvody pro postup dle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že Krajské veterinární správy pro střeďočeský kraj v rozhodnutí ze dne 18.10.2010 uložila žalobci pokutu za správní delikt dle ust. § 17a odst. 1 písm. f) zák. č. 110/1997 Sb., kterého se dopustil tím, že dne 6.9.2010 v provozovně centrální sklad na adrese Jesenická 91, Modletice, uváděl do oběhu potravinu Máslo 250g v rozporu s § 10 odst. 1 písm. b) téhož zákona, neboť nesplňovala parametry pro obsah vody a netuků v sušině stanovené pro máslo v dodatku přílohy XV nařízení Rady (ES) č. 1234/2007, tedy potravinu klamavě označenou.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém namítl, že je zde pochybnost o tom, zda vůbec došlo k porušení povinnosti, že napadené rozhodnutí nemá náležitosti stanovené zákonem a je nepřezkoumatelné.

O odvolání žalobce rozhodl ústřední ředitel žalovaného žalobou napadeným rozhodnutím tak, že rozhodnutí prvoinstančního orgánu potvrdil a odvolání se zamítl. V odůvodnění se žalovaný vyjádřil k námitkám žalobce tak, že odchylka je vždy udávána ve vztahu k naměřené hodnotě, tedy v případě netuků jde o dvě procenta z naměřených cca dvou procent, což je odchylka ve výsledku kolem čtyř až pěti setin procenta ve vztahu k celkovému množství a překročení v rozmezí 0,38-0,60 % tak nemůže tuto odchylku pokrýt. K námitce, že nebyl žalobci předložen zkušební protokol uvedl, že v protokolu o kontrolním zjištění ze dne 15.10.2010 jsou podstatné části zkušební protokolu citovány a žalobce měl tak možnost se s nimi seznámit i je napadnout. Navíc zkušební protokol je součástí správního spisu a žalobce byl poučen o tom, že může v průběhu řízení do spisu nahlížet a pořizovat si z něj výpisky, což neučinil. Prvostupňový orgán v napadeném rozhodnutí při hodnocení závažnosti protiprávního jednání nejprve uvedl definici másla podle nařízení 1234/2007 a následně konstatoval, že spotřebitel byl klamán, neboť neobdržel máslo, ale jiný výrobek, kdy tyto skutečnosti byly hodnoceny prvostupňovým orgánem jako závažné. Prvostupňový orgán tak popsal konkrétní správní delikt a dostatečně jej individualizoval ve vztahu k obecné skutkové podstatě klamání spotřebitele, bylo tak přihlédnuto ke konkrétnímu protiprávnímu jednání, kterým bylo uvádění do oběhu výrobku označeného jako máslo, který ve skutečnosti máslem nebyl a toto jednání posoudil jako závažné. Nemohlo dojít k tvrzenému porušení zásady zákazu dvojího přičítání, neboť bylo správně zhodnoceno protiprávní jednání žalobce z hlediska jeho závažnosti právě ve vztahu ke konkrétnímu jednání, nikoli obecně. Obdobná je situace i v případě popisu způsobu protiprávního jednání. Ten je v rozhodnutí prvoinstančního orgánu popsán tak, že spočívá v klamání spotřebitele názvem potraviny uváděné do oběhu a je tedy způsob spáchání správního deliktu dostatečně individualizován, neboť ke klamání spotřebitele může docházet i jinými způsoby. Správní orgán při hodnocení okolností, za nichž byl správní delikt spáchán, uvedl, že účastník řízení sice uváděl do oběhu potravinu, kterou sám nevyrobil, jeho vnitřní kontrolní mechanismy ji však nezachytily. Odpovědnost za dodržení všech deklarovaných parametrů má provozovatel potravinářského podniku, který potravinu uvádí do oběhu. Účastník řízení toto hodnocení správního orgánu napadl s tím, že je obecné a nelze z něj zjistit, zda je přičítáno k tíži či ve prospěch účastníka. Má za to, že se správní orgán důsledně zabýval i následky protiprávního jednání odvolatele. Jako k přitěžující okolnosti Krajská veterinární správa přihlédla ke skutečnosti, že nebyly dodrženy dva parametry stanovené pro máslo v nařízení 1234/2007 a také, že se jednalo o značné množství potraviny, konkrétně 21.600 kg, žádný z těchto znaků není přímo znakem skutkové podstaty správního deliktu. Proto je nutné konstatovat, že z napadeného rozhodnutí jsou dobře patrné úvahy, které prvostupňový orgán vedly k uložení výše pokuty a toto odůvodnění je přezkoumatelné.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, podle ust. § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení důvodnosti podané žaloby vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 17a odst. 1 písm. f) zák. č. 110/1997 Sb. provozovatel potravinářského podniku, který uvádí potraviny do oběhu, se dopustí správního deliktu tím, že uvádí do oběhu potraviny v rozporu s § 10 odst. 1 nebo nevyřadí z dalšího oběhu potraviny podle § 11 odst. 2 písm. a).

Za tento správní delikt lze podle ust. § 17a odst. 2 písm. d) uložit pokutu do 50.000.000,- Kč.

Podle ust. § 10 odst. 1 písm. b) zák. č. 110/1997 Sb., o potravinách, je zakázáno uvádět do oběhu potraviny klamavě označené nebo nabízené ke spotřebě klamavým způsobem.

Podle ust. § 5 odst. 1 zák. č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, je obchodní praktika klamavá, je-li při ní užit nepravdivý údaj.

Soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného má zákonné náležitosti a je přezkoumatelné

Ze zkušebního protokolu č. 42485/10 vyplývá, že kontrolovaný výrobek nesplňoval parametry pro obsah vody a netuků v sušině stanovené pro máslo dodatkem přílohy XV nařízení Rady (ES) č. 1234/2007. Podstatné pro řízení je, zda žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu správního deliktu tedy, zda uváděl do oběhu potravinu klamavě označenou. Soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť z něho lze srozumitelným způsobem seznat, z jakých důvodů odvolání žalobce zamítl, když se vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalovaného, a to dostatečným způsobem, jak soud uvádí níže ve svém odůvodnění. Z tohoto důvodu tedy soud považuje námitku žalobce spočívající v tvrzení o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nedůvodnou.

Podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Uvedení žalobních bodů je z důvodu, že určuje rozsah soudního přezkumu, povinnou náležitostí žaloby [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Neplatí tedy, že by soud prováděl „obecný přezkum“ nezávislý na žalobních bodech. Žalobce je proto povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Z uvedených důvodů nelze za žalobní body považovat ani obecné tvrzení žalobce o tom, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nemají zákonné náležitosti, neboť neuvádí, o jaké konkrétní náležitosti se má jednat. Soud nemeůže přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí pouze na základě obecného odkazu na zákonné ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu.

Žalobce také namítá, že mu nebyl předložen zkušební protokol. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce skutečně nebyl před zahájením řízení o uložení pokuty seznámen se zkušebním protokolem Státního veterinárního ústavu Jihlava o provedení analýzy odebraných vzorků másla. Tvrzení žalobce, že byl v důsledku této skutečnosti zkrácen na svých právech účastníka řízení, však neobstojí, neboť předmětný zkušební protokol byl součástí spisového

materiálu a žalobci po zahájení správního řízení ve věci uložení pokuty nic nebránilo v tom, aby nahlédl do spisového materiálu a s předmětným protokolem, o jehož existenci nepochybně věděl, se seznámil. O možnosti nahlédnout do spisu byl žalobce řádně vyrozuměn v oznámení o zahájení řízení ze dne 15.10.2010, této možnosti však po celou dobu řízení nevyužil, a nemůže proto účinně namítat vadu řízení spočívající v neseznámení s předmětným zkušebním protokolem. Pokud žalobce namítá, že byl zkrácen na svém právu tento protokol napadat či se k němu vyjádřit, soud uvádí, že jeho nečinnost spočívající v tom, že se neseznámil s obsahem spisového materiálu, jehož součástí byl i předmětný protokol, jde v řízení o uložení pokuty plně k jeho tíži. Proto žalobce rovněž nemůže nyní namítat, že nelze zjistit, k čemu se odchylka $\pm 2\%$ vztahuje, když zůstal vůči výsledkům vyšetření vzorků pasivní a neučinil námitky proti těmto výsledkům vyšetření. Tuto námitku žalobce soud tedy považuje za účelovou. Nelze pak ani přehlédnout, že žalobce tuto námitku vznášel i v podaném odvolání a že se s ní žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal, když upřesnil, že odchylka je udávána ve vztahu k naměřené hodnotě, což i soud považuje za logický závěr. Vzhledem k tomu, že na správní řízení je nutné nahlížet jako na jeden celek, postačilo, aby k námtice žalobce tuto informaci doplnil žalovaný v rámci řízení o odvolání.

Soud má za to, že odvolací orgán se i s další námitkou žalobce, ve které žalovanému vytýká porušení zásady dvojího přičítání, vypořádal dostatečně. V souzené věci podle názoru soudu nejde o případ, kdy by zásada zákazu dvojího přičítání nebyla z povahy věci aplikovatelná. Na tuto zásadu ovšem žalobce nenahlíží správně, naopak se soud ztotožňuje s tím, jak k aplikaci této zásady přistupuje žalovaný. Obecně lze říci, že zásada zákazu dvojího přičítání má zabránit tomu, aby se jedna a tatáž skutečnost určité kvantity a kvality (intenzity) přičítala pachateli dvakrát, a to jednou jako znak skutkové podstaty (při hodnocení viny) a podruhé jako okolnost přitěžující či polehčující (při hodnocení ukládaného trestu). V případě zákazu dvojího přičítání se jedná o otázku rozlišování (odstupňování) intenzity nezbytné k naplnění skutkové podstaty na jedné straně a intenzity další (vyšší, z hlediska naplnění skutkové podstaty nevyčerpané), která teprve může mít význam z hlediska úvah o trestu jako okolnost přitěžující či polehčující, na straně druhé. V projednávané věci byl správní delikt žalobce podřazen skutkové podstatě, která v zásadě umožňuje odstupňování intenzity nezbytné k naplnění skutkové podstaty na jedné straně a intenzity další – vyšší a z hlediska naplnění skutkové podstaty nevyčerpané, která teprve by měla význam z hlediska úvah o výši pokuty, a to jako okolnost přitěžující či polehčující – na straně druhé. Tedy uvádí-li žalobce do oběhu potraviny klamavě označené, je tím naplněn znak skutkové podstaty. Tato skutečnost však nebrání tomu, aby v rámci navazující úvahy o výši sankce bylo jako okolnost přitěžující hodnoceno například množství takto klamavě označených potravin uváděných do oběhu tak, jako tomu bylo v projednávané věci. Ostatně i z § 17i odst. 2 zákona o potravinách plyne, že při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Soud proto dospívá k závěru, že zásada zákazu dvojího přičítání nebyla v souzené věci porušena.

Soud konečně nemá výhrady ani k odůvodnění výše sankce, ani k její přiměřenosti. Předně lze poukázat na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 As 51/2007 – 68, v němž soud judikoval, že „rozhodnutí o uložení pokuty je nepřezkoumatelné, je-li výše pokuty odůvodněna pouhou rekapitulací skutkových zjištění a konstatováním zákonných kritérií pro uložení pokuty, aniž by bylo zřejmé, zda a jakým způsobem byla tato kritéria hodnocena. Úvaha správního orgánu musí vést k hodnocení individuální povahy protiprávního jednání, přičemž zvažované okolnosti je třeba rozlišovat na přitěžující a polehčující a vždy je posuzovat z hlediska konkrétního dopadu na daný případ.“

V odůvodnění uvedeného rozsudku Nejvyšší správní soud navázal na svoji argumentaci v rozsudku ze dne 20. 4. 2006, č. j. 14 As 14/2005 – 84, a vyložil, že *„řádne odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Zohledněním všech hledisek, jež lze v konkrétní věci považovat za relevantní, pak určuje míru zákonnosti stanoveného postihu.“* (...) *„Jednotlivé logické kroky, které vedly správní orgán ke stanovení konkrétní výše pokuty, je přitom třeba formulovat precizně a jednoznačně, aby odůvodnění stanovené výše pokuty bylo přezkoumatelné.“* (...) *„Správní orgán je tak povinen se při ukládání sankce zabývat podrobně všemi hledisky, které mu zákon předkládá a podrobně a přesvědčivě odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl, a navíc podrobně odůvodnit, jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši pokuty. Výše uložené pokuty tak musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem, nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že právě taková výše pokuty odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu.“*

Je třeba rovněž předeslat, že v rámci odvolacího řízení správní odvolací správní orgán provádí přezkum rozhodnutí správního orgánu I. stupně v plném rozsahu (§ 89 odst. 2 správního řádu). Rozhodnutí správního orgánu I. stupně je odvolací správní orgán mimo jiné oprávněn nejen doplňovat o další důvody, ale i změnit, a to jak co do odůvodnění, tak i co do výroku [§ 90 odst. 1 písm. c) správního řádu]. Řízení u správního orgánu I. stupně a řízení o odvolání, jakož i rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, následně z hlediska soudního přezkumu tvoří jeden celek. Hodnotil-li soud odůvodnění výše sankce z toho pohledu, tj. odůvodnění obsaženého v rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve spojení s odůvodněním rozhodnutí žalovaného, dospěl k závěru o jeho přezkoumatelnosti a naprosté dostatečnosti. Je zcela zřejmé, k jakým okolnostem při ukládání pokuty správní orgány přihlížely, přičemž učiněným úvahám nelze ničeho vytknout.

Dle ustanovení § 17i odst. 2 zákona o potravinách se při určení výměry pokuty přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Z uvedeného vyplývá, že výčet kritérií, ke kterým má správní orgán přihlédnout při stanovení výše pokuty v rámci posouzení závažnosti správního deliktu je demonstrativní a je věcí správní úvahy příslušného orgánu, ke kterým okolnostem přihlédne a ke kterým nikoli.

Ve svém hodnocení ve vztahu k závažnosti správního deliktu se prvostupňový orgán vyjadřuje ke konkrétním okolnostem správního deliktu. Konkrétně fakt, že spotřebitel neobdržel máslo, ale jiný výrobek a fakt, že bylo do oběhu uvedeno značné množství tohoto výrobku, byly považovány za přitěžující okolnosti. K tomuto soud uvádí, že k naplnění skutkové podstaty správního deliktu klamání spotřebitele může dojít na základě různých skutečností. V tomto případě byl spotřebitel klamán tím, že výrobek, který byl označen jako máslo, ve skutečnosti máslem nebyl. Průměrný spotřebitel si však nemá možnost takovouto informaci ověřit, a proto je nutné tento způsob klamání spotřebitele považovat za závažný (na rozdíl např. od situace, kdy je na obalu výrobku uvedeno pouze chybné množství určité součásti výrobku, ale na samotnou povahu výrobku to nemá vliv). Jako další přitěžující okolnost správní orgán hodnotil značnou velikost šarže.

Vyměřená výše pokuty 100.000,- Kč je s ohledem na rozsah zákonného rozpětí sankce (0 – 50 mil. Kč) stanovena v bezprostřední blízkosti dolní hranice a s ohledem na množství vadně deklarovaných potravin (tisíce kusů) ji nelze považovat za nepřiměřenou v neprospěch žalobce.

Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s., ve znění pozdějších předpisů, zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovaný, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. srpna 2014

JUDr. Hana Veberová
předsedkyně senátu